

Quan un esdeveniment entorn a un personatge universal, es centra en un nucli determinat, generalment el seu lloc de naixença, passa el que ara ha succeït a Sant Feliu de Guíxols, amb motiu del centenari d'aquell gran músic nostre, i de tots, que es digué Juli Garreta, que va enlairar més encara la sardana, posant-la a nivell de grans composicions pròpies per a orquestres.

No direm que sigui un miracle. Senzillament la sublimització d'una música popular, amb força, sentiment i contingut, perquè traspassi totes les fronteres, i ens serveixi també per demostrar que els nostres homes, per mitjà de totes les formes interpretatives de la bellesa, entre les quals la música ocupa un primer lloc, són capaços d'aconseguir aquests lligaments humans-espirituals, que ens fan gaudir d'agradables moments, i ens apropen a la pau desitjada.

No volem, no pretenim, ni descobrir ni fer elogis del nostre gran Juli Garreta. Com en les presentacions dels oradors, aquí hi escau allò

EN EL CENTENARI DEL NAIXEMENT DE

JULI GARRETA

de «d'altres més autoritzats ho han dit». Les biografies sobre aquest home ens el donen a conèixer. Potser per aquest motiu, ens sembla més propici, recopilar comentaris d'homes que han conviscut amb ell, que coneixen la seva obra, que saben de la seva gran humanitat.

Sant Feliu de Guíxols, com és natural en un lloc on hi ha plenament el sentit de la bellesa, que hi aporta fins i tot la natura, ha sabut restar fidel als seus homes, i entre ells a Juli Garreta. Per això, en les seves publicacions, abans en aquell setmanari popular que es deia «L'avi Muné», i ara amb el tant conegut setmanari «Ancora», ha glossat aquest mestre. A ells hem acudit quan ha estat necessari, per a poder donar aquesta descripció de Juli Garreta, vist pels altres.

Primer, farem un intent de cronologia de l'home que volem recordar, homenatjar amb motiu d'aquest centenari.

1875: (12 de març). En el carrer de Sant Ramon, 20, 2on., de Sant Feliu de Guíxols, neix un nen fill del matrimoni Esteve Garreta - Agné Arboix.

Es batejat el dia 22 del mateix mes a l'Església Parroquial, rebent els noms de JULI, Frederic i Esteve. Són els seus padrins, Jaume Arboix i Josepa Tafall de Bofill.

Juli Garreta

- 1833:** Comença a rebre lliçons de música ensenyades pel seu pare i el pianista local Ramon Noví.
- 1888:** El seu pare l'envia a Vilanova i la Geltrú, lloc de la seva procedència, a aprendre de rellotger a la Casa Jannini.
- 1890:** Actua de primer violí de la modesta orquestra «Urgellès» de Vilanova i la Geltrú.
- 1891:** Torna a Sant Feliu. Treballa de rellotger a les ordres del seu pare, a la botiga de la Rambla Vidal, 9, i toca a la orquestra coneguda per «La Vella», que dirigeix el seu propi pare.
- 1897:** Compon la seva primera sardana, anomenada «La Pubilla», el dia 27 de juliol, amb motiu del naixement de la nena del seu amic Salvador Vidal.
- 1898:** Compon les sardanes «La Xerraire», «La Riolera» i «La Gelosa», i també un «Quartet per a piano, violí i violoncel».
- 1901:** (24 de gener). Es casa, a l'Església Parroquial, amb la guixolenc Josepa Vilaret Basart. Ell té 25 anys; ella, 22.
- 1902:** Estrena «La Rosada», i compon «La Rondalla», premiada a Figueres, així com «La doncella de la costa», «La Pescadora», «La filla del marxant» i «El ball de la Joana».
- 1903:** D'aquest any són les sardanes «Zaira», inspirada en el personatge de «L'alegria que passa», de Santiago Rusinyol, «Nuri» i «La Fira». També en són les cançons «Orfe» i «Primavera».
- 1905:** Viatge a Munich i Bayreuth, amb el seu amic Joan Miquel, de Palafrugell, on conegué obres de Richard Wagner, que pogueren influir en la seva producció.
- 1906:** Entre altres, produeix les sardanes «El testament d'Amèlia» i «Rosó».
- 1907:** L'eminent Enric Granados, trobant-se a Girona, en escoltar «La Rondalla», interpretada per la Banda Militar, demana per conèixer el compositor guixolenc. Estrena de la seva primera obra simfònica, «Impressions simfòniques».
- 1909:** (18 d'abril). Defunció de la seva primera esposa. Viatge a París, molt trascendent per la seva obra, on troba un altre guixolenc de categoria: Agustí Calvet «Gaziol».
- 1911:** Compon la sardana «Llicorella», inspirada mentre fa un viatge al llarg de la costa de Girona, sardana que resulta premiada a La Bisbal. El compositor introdueix la sordina en els instruments de metall de les cobles.
- 1915:** (18 de novembre). Segon casament del músic, celebrat a l'església de Bell-lloch, amb la guixolenc Isabel Pagès Basart. Ell té 40 anys; ella, 28.
- 1916:** (15 octubre). Mor, en néixer, el primer fill del músic.
- 1917:** (10 novembre). Naixement del segon fill del compositor: es bateja amb el nom de Josep.
- 1918:** (12 de gener). Mor el segon i últim fill del músic. Estrena l'obra «Preludi Mediterrani». Es nomenat President del Jurat Musical dels Jocs Florals de l'Empordà, que es celebren a La Bisbal.
- 1919:** La Fundació Patxot premia les sardanes «Recordant», «Pastoral», «Somnis» i «Juny», mentre que «Dalt les Gabarres» es lloreja a Girona.
- 1920:** A la Festa de la Música Catalana obtenen el premi «Cambó» les sardanes «Isabel» i «La pastora enamorada», i en el concurs de Banyoles, l'anomenada «La Llar», que va ésser la darrera que va compondre. Estrena de «Maria» i «Nydia» així com de «Giberola» i «A En Pau Casals».
- 1921:** L'orquestra Pau Casals estrena, a Barcelona, «La Pedregada», i la Simfònica de Barcelona, dirigida per Lamotte de Griannon, la Suite en Sol, o «Suite Empordanesa».
- 1922:** En el III Concurs Eusebi Patxot és premiada la sonata en do, per a piano i l'orquestra Pau Casals estrena el poema Pastoral».
- 1923:** L'orquestra Pau Casals estrena la visió simfònica «Les Illes Medes». El pianista Blai Net i Pau Casals interpreten i estrenen la Sonata en fa, per a violoncel i piano.
- 1924:** El compositor és elegit President de l'Associació de Música de Sant Feliu.
- 1925:** (Abril). Estrena per el violinista Francesc Costa i l'orquestra Pau Casals, de l'última gran obra garretiana: el Concert per a violí i orquestra, que quaranta sis anys més tard, interpretaran a la Porta Ferrada, l'Orquestra Ciutat de Barcelona, dirigida per A. Ros Marbà, i el violinista Xavier Turull. (2 de desembre). Mort de Juli Garreta, al seu domicili de la Rambla Vidal, 28.
- 1926:** Homenatge al Teatre Novetats, interpretant exclusivament música de Garreta, actuant Mercè Plantada, Francesc Costa, Blai Net i La Principal de La Bisbal. Homenatge íntim a la Cala Padrosa, en despuntar el dia, on la Cobla Unió Guixolenc interpretà «Matinada».

- 1930:** Collocació d'un monument a Garreta a la Devesa, de Girona.
- 1931:** L'Ajuntament de Sant Feliu pren l'acord de designar amb el nom del músic la nova Avinguda que s'originarà en cobrir-se la Riera del Monestir.
- 1932:** Inauguració del Monument, obra d'Enric Monjo, al Jardí Municipal de Sant Feliu, amb assistència de Francesc Macià, Pau Casals, Ventura Gassol, etc.
- 1971:** Es dona el nom de Juli Garreta al Parc Municipal de Sant Feliu.
- 1975:** Seguint l'exemple de Girona i La Bisbal i altres viles, la població d'Anglès es decideix designar un nou carrer amb el nom de Garreta.
Set cobles, alhora, executen sardanes de Juli Garreta, a Sant Feliu.

* * *

ALLO QUE HAN DIT

Potser, les lletres escrites per el «mestre» Pau Casals, siguin les més apropiades per a aquest inici:

28 de febrer de 1971

He dit diverses vegades, i per tot el món, la meva admiració per la música del gran amic Juli Garreta, i que la qualitat del seu temperament musical era comparable a la dels grans compositors.

Vaig adonar-me'n així que vaig sentir algunes sardanes seves a la meua casa de Sant Salvador, on venia cada any amb la cobla de l'Albert Martí. Meravellat pel sentiment i el talent que hi havia en aquelles obres, vaig encoratjar-lo vivament a seguir component-ne de volada simfònica, i estic content que ho fes perquè produí unes obres mestres, que jo vaig presentar amb orquestra a casa nostra i a l'estranger.

El cas d'aquest autodidacte genial ens ha de fer meditar perquè demostra les possibilitats que hi ha en el nostre poble. Garreta, a desgrat de la seva mort prematura, ha deixat a Catalunya una producció exemplar, admirable de frescor, d'inspiració i de ciència.

M'associo de tot cor a aquest merescut Homenatge al gran artista, que ocupa un lloc d'honor en la història del nostre país.

Pau CASALS

En aquesta selecció que obliguen circumstàncies i espai, recopilem:

* * *

L'EXEMPLE DE JULI GARRETA

Ja ran dels cinquanta anys del traspàs de l'insigne Juli Garreta la seva memòria resta entre nosaltres no solament incòlume sinó sublimada encara per no haver estat superada la seva obra, com és notori. No fou, ella, la resultant d'estudis especials cursats en brillants conservatoris, ni tampoc mestres eminents intervingueren en la seva formació tècnica; els ensenyaments paterns i la pràctica tan allixonadora de cada dia prou ho supliren avantatjosament. Possèia, això sí, el somniador relletger de la rambla Vidal, un esperit refinat d'observació i tan saborós com l'aigua cristal·lina del Mediterrani dels seus amors.

Es deia al principi que tanmateix havia com trasposat en els seus pentàgrames, a Sant Feliu, la paleta orquestral i les harmonies que fluïen llavors de Bayreuth, sense considerar, els detractors, que el músic compositor autèntic és en certa manera fruit llegítim del seu temps, i la seva tasca, la de seguir el solc marcat pels clàssics i els grans conductors de l'època. Finit aquest aprenentatge orientador, i ben assimilada llur labor modelica, és hora llavors de desenvolupar-la i d'explotar-la amb el lliure aport de tota mena de recursos i d'innovacions, a la recerca sempre, d'allò més personal i més imponderable de cadascú. El talent, per agut que sigui, poca cosa aconseguirà de no tenir compte del passat, començant des del no-res, necessita d'un foguejament que a l'igual que un trampolí li proporcioni la convenient envestida i enforteixi les seves ales per al vol definitiu devés l'ideal. Així fou com Garreta es llençà a la palestra a passos agegantats, confiat en la seva força, i com emprengué la producció sardanística i poemàtica tan transcendent que tots li sabem, la qual a l'ensem que li proporciona glòria perenne, esdevindria, per a la seva ciutat natal i pels seus amics i seguidors, un floró més en la història de l'art patri. Car jo pensaria que després del fossar musical que per a nosaltres representa la banalitat de la passada centúria del XIX el nostre rapsoda guixolenc és avui la figura mestra més genuïna, a Catalunya, del simfonisme modern.

Aquesta i altres idees més devanava la meua ment, dies passats, a l'hora que seguit front al bronze de Juli Garreta a la devesa gironina, contemplava jo mig absort, les faccions virils del seu rostre plasmades per l'escultor Carrera, l'any 1930; moments en què se m'acudiren aquelles avisades reflexions de Beethoven en el

Una vista de Sant Feliu de Guíxols

seu carnet de notes: «el vertader artista no es deixa dominar per l'orgull, sabedor, ai-làs!, de que l'art no té límits; entreveu confusament la gran distància que el separa de la meta, i mentre que d'altres l'admiren, ell en canvi deplora el no haver assolit arribar allà on un geni superior no llueix per a ell més que com un astre llunyà.»

La seva mort prematura i tan inesperada li anticipà en l'eternitat aquesta dalejada i suprema visió. Quins grans projectes no hauria dut a bon terme, Juli Garreta, d'haver sobreviscut encara uns anys més!

Francesc CIVIL CASTELLVI

* * *

A JULI GARRETA 1875 - 1925

Tots vosaltres us l'estimaveu i us l'estimeu massa el gran empordanès, perquè ara jo hagi de dir-vos com s'hi estaria en un pedrís semblant, i la perfecta fusió que hi hauria, en aquell lloc silenciós i sota aquella ombra tan fina, entre l'esperit del Mestre i l'ànima mateixa de la nostra terra. Però si algú en dubtava, només li

demano que faci una prova; que s'assegui calmcsament, tancant els ulls, en aquell racer de la muntanya un migdia d'hivern, una tarda de primavera, una posta de tardor o una nit d'estiu serena, oint el bleix de la mar, al fons, i el buf de l'oratjol damunt la vila — i que digui si enlloc més del món se sentirà tan aprop de l'amic perdut, com si talment la seva ombra vingüés a asseure's a la vora-vora, per fer-li un xic de companyia...

GAZIEL

* * *

JULI GARRETA

En disposar-nos a escriure quatre mots de sinceritat a la bona memòria de l'admirat mestre i amic caríssim, la mort del qual ha commogut tot Catalunya, pensem abans que en altra cosa, en les seves sardanes. Juli Garreta havia arribat a un grau de maduresa que li permetia ja d'emprendre desinvoltagment la concepció de les més enlairades formes musicals, però de tota manera, ens fa l'efecte que l'essència del seu geni, de la seva vigorosa personalitat artis-

tica, l'hem de trobar en les seves bellíssimes sardanes.

I és que la sardana va ésser per a En Garreta el mitjà, el pretext per dir el que sentia. No escrivia danses. Escrivia els seus neguits, les seves alegries, **explicitava** en un llenguatge, superior, les impressions de la seva vida, íntimes o externes, dolces o aspres, viscudes o somniades. Podriem dir que en les seves sardanes, en totes, s'hi troba el seu jo, com espectador de la seva pròpia vida.

Per això més bé que sardanes, li sortien petits poemes, o, — potser encara més just — esbossos de grans poemes.

En el fons i en l'estructura de la sardana, va ultrapassar, de molt, les normes establertes abans d'ell, i va provocar naturalment, com tot innovador, les més vives discussions a l'entorn de les seves obres, no tan sols entre els sardanistes, sinó àdhuc entre els mateixos músics. Però ell vivia indiferent a aquestes batusses, i, empès per la interna necessitat que de fer música sentia i per amor a la dansa nostrada, anava produint els seus fruits esponerosos trobant a cada nova sardana, nous matisos, noves modalitats, noves bel·leses.

Serà arriscat de dir que l'esplèndida col·lecció de sardanes que en Garreta ens ha deixat, no és altra cosa que els assaigs constants i ardids per arribar a la realització de les belles obres simfòniques de més volada que ens ha donat en aquests darrers anys?

Nosaltres bé ho creiem així.

En Garreta havia fet la seva creixença de compositor escrivint sardanes, però un cop amo de si mateix, lliure d'encongiments, expert i conscient, trobà massa reduït el marc de la sardana per a dir tot el que volia, i començaren els magnífics tapissos orquestrals que tots coneixem i admirem.

Es podia esperar encara molt de la producció d'En Garreta; potser no hauria escrit gaires sardanes més (ell mateix ens ho deia fa un mes o dos) però, sense les sardanes, quants de fruits saborosos ens podia haver donat encara! La fantasia de Juli Garreta era inesgotable. No era pas un músic de saló, ni un miniaturista malaltís. Era ardit, li plaïa, d'aixecar el vol de la seva fantasia i prendre gran volada per l'ample espai.

Posseïa el sentit del bell, i el do de crear. No era músic de **sistema**, no era gaire amic d'anallitzar, ni les seves obres ni les dels altres. Quan escrivia, s'hi deixava anar — permeteu-nos el mot — que no en trobem d'altre.

S'hi deixava anar generosament, sense pensar poc ni gaire en l'efecte que la seva música podria produir a l'ésser coneguda. I fins de què ho fos, de coneguda, tampoc se'n preocupava. Vivia en una bella independència social, allunyat de les misèries de l'ofici, completament separat de la **bugada musical**. Vivia pels seus afectes:

la muller, els amics, les tertúlies de cada vespre a la seva botiga de rellotger, el racó de Catalunya on va nèixer. I per damunt d'aquesta vida d'afeccions, hi cremava inlassablement, la flama de l'ideal. Aquesta flama no s'havia apagat fins que s'ha apagat la seva vida.

Hem perdut l'home, però ens queda la seva fillada espiritual, les seves obres, i aquestes, creieu-ho, restaran per sempre més, com l'obra d'un gran artista i d'un gran català.

I ara, escolta, lector sardanista: Quan sentis una sardana d'En Garreta a la plaça, no posis mal gest perquè no sigui saltadora. No cal que la ballis; descansa, per una; escolta-la bé perquè el que sentiràs és música viva, veritable música.

Escolta-les bé, sardanista, aquestes càlides, vivents, magnífiques sardanes de Juli Garreta!

Eduard TOLDRA»

* * *

«HOMENATGE HUMIL

En aquest temps de l'any les vetlles són llargues, íntimes. Fa fred. En el cel ventejat, les estrelles tenen un brill punxant. I els oretjols de la nit arrossequen, amb cruïments tristos, les fulles dels arbres pintades de mel i sang. És el temps de les subtilitats de la naturalesa i de l'esperit; els paisatges tenen les línies més pures, sense enfarfecs... tot és més íntim: el cos busca al cos i l'ànima busca l'ànima. Garreta, humil, íntim, espiritual, tenia de morir en aquest temps de l'any per ser-hi una harmonia més.

Juli Garreta, el més modern, fins ara, dels músics empordanesos cultivava dintre seu, en els jardins interiors, totes les flors, harmonioses de la nostra música, totes les belles flors de catalanitat.

Garreta ha estat en vida un humil i il·lustre compositor; per això, més eminent, encara. Amb ell podem constituir una recomanable gran trilogia: Pep Ventura, Juli Garreta, Josep Serra... En tindrem d'altres, segurament. No són pas perdudes del tot les virtuts nostres, en ténim proves: Garreta n'és una.

La mort fixa les valors d'una manera inapel·lable. La gran, la indiscutible valor d'en Garreta ja s'ha fixat. Però, aquí, la mort no serveix d'exemple: som uns eterns imprevisors. Estem vinculats a la pintoresca, trista i real teoria de que tots els encerts els devem a la Providència i totes les dissorts a la Fatalitat. I això és un mal essencialíssim que'ns està tirant a perdre. Si no hagués estat així, En Garreta, músic il·lustre, hauria tingut, més o menys, és clar! una vida il·lustre. Potser haguera estat pitjor per la seva obra; però nosaltres no podem pas comptar-hi amb això. I En Garreta va ésser, en vida,

un home atrafegat que torturava la vocació i que la vocació li torturava altres obligacions, en ell essencials. No hem sabut, o no hem volgut, guanyar en extensió, ni hem guanyat en intensitat; per això tenim aquesta vida tan migrada, que no permet, ni als privilegiats, dedicar-se a la seva vocació, perquè es moririen de gana. No sé si d'això podem dir-ne perfeccions i del nostre poble, el poble de les perfeccions. Tenim molt de camí a fer. Jo voldria que la mort d'En Garreta fos un exemple, i que tots, d'aquest exemple, en sortíssim guanyant.

I si jo m'atrevis a proposar un homenatge, proposaria que's gravés el nom de Juli Garreta, en un dels imponderables penyals de la nostra costa, amb la dada de naixença i de mort, i les obres principals, i fer-hi una festa de sardanes i així, les notes divines i catalaníssimes d'En Garreta, es perderien, entre el sol, l'aire, escampant-se pel mar i dintre terra, entre mig d'excelsituds.

E. ISERN DALMAU

Desembre, 1925.»

* * *

«LA MAGIA DE JULI GARRETA

A Margarida Wirsing

Jo sóc un enamorat fervent de l'obra musical de Juli Garreta. Ho sóc, entre molts altres que hi veiem una frescor vital, una ampla i alta inspiració que et pren el cor i se t'emporta i et dona un tast de felicitat.

El goig de viure les coses belles, de copsar-ne l'alè diví que les sosté, t'arriba emocionadament a través de la música de Garreta. La gràcia en el ritme i el color i el llenguatge sense paraules, però eloqüentíssim, et guanyen i se't fan inolvidables.

Tot el clima de sensibilitat que crea Garreta et fa companyia i et duu a comprendre, entre el somni i la realitat que, malgrat les terboleses de cada dia, hi ha resplendors de bondat fins en els fets més vulgars; i saps el que significa de debó el mot esperança. I, si et sents deprimat, tot això i molt més encara, també ho trobes — n'estic segur — genialment sintetitzat, en la sardana del nostre gran Garreta. «Juny», on vibra, triomfalment, la llum del nostre cel; on batega, en un sol cor, el múltiple va-i-ve de les ones del nostre mar; on es mostren com en un mirífic ventall els encisos de la terra nostra i on, deixeu-m'ho dir, el mateix Déu exulta d'alegria.

Tomàs ROIG i LLOP.»

* * *

«LA PROJECCIO DE GARRETÀ

La personalitat musical de Juli Garreta, s'ha discutit, es tema avui, i en el devenir té una projecció d'amplis horitzons, ja que a ell se li deu, la concepció creadora del simfonisme en la sardana, d'una escola creada, que gran figures musicals han rubricat, i que entre alguns selectius compositors, segueixen uns cànons similars garretians.

Malauradament, hi ha una bona part de sardanistes que defujen de programar sardanes de Garreta, perquè ignoren la vàlua de l'obra.

Caldria una gran campanya a través de les institucions sardanistes, per a propagar l'exemplar obra del indiscutible mestre Garreta, i més, avui, en ocasió d'aquest honorable Centenari.

Bartomeu VALLMAJO i SOLER.»

Els poetes, han volgut així mateix homenatjar-lo per mitjà de la seva inspiració. Heus aquí, uns pocs dels molts poemes que li han estat dedicats:

* * *

«EN EL CENTENARI DE LA NAIXENÇA DE JULI GARRETA

A un segle solament de ta naixença
ens sepulta l'abisme del passat.
Però el teu nom, per sempre recordat,
no ens permet, en la fè, cap defallença.
Sant Feliu te'n fa avui la prometença
ran del mar que el teu ritme ha bressolat,
i que clou, en la seva immensitat,
el teu geni immortal, i ací el defensa.
Juli Garreta, humil i gran alhora.

La teva melcídia per tu plora
al conjur de tenora i violí.
Cobla o bé orquestra, roserars o lliris,
libem tots l'alta mel dels teus captiris,
en delit de bellesa sense fi.

Octavi SALTOR

12-III-75.»

* * *

«EN LA MORT DE JULI GARRETA

En la corona de semprevives
cap de la terra no hi pot mancar.
Homes i dones, infants i àvies,
han de teixir-la dant-se la mà.
Als laments tendres de la tenora
com multiplica tothom veurà
i en cada plaça, en cada ermita
segles i segles perdurarà.

I per si un dia quedés retuda
l'ancestral dansa de l'Empordà,
la tramuntana, de serra en serra,
de coma en coma, volant enllà,
en homenatge de tot un poble
al noble músic que l'honorà.
— «Juli Garreta!... Juli Garreta!!!»
amb son panyívol dirà.

VICTOR CATALA.»

«CANT DE CONSOL

En aquest racó amable, assolellat,
em sobta un plany llunyà, tan endolat
que'm fa esglaiar. La mort
ha entrat en una llar calma i gloriosa
i ha posat l'índex en el front d'un fort.
L'arbre brancat caigué! Ja no fa nosa...
I ara és quan per a mi té bella vida.

Per damunt del senyal del Més Enllà
El veig lliure i content. Ja no tindrà
el seu geni cap fita assenyalada.

Com una au visible creuarà
per l'Infinit en ràpida volada.

Com diu Rabindramath en aquell cant
a la mare que plora el seu infant,
jo dic també: L'amic, el geni, el Mestre,
no ha fugit pas... El trobareu en mig
dels acords d'una orquestra,
en l'anella, dansant com el Desig,
de la bella sardana,
a redòs de l'ermita que s'enruna
dalt del turó, en l'enfillal de lluna,
en la cançó llunyana
que no sabem d'on vé ni vers on và ..

Arreu, arreu, per tot es trobarà
i ens parlarà de coses que ell comprèn
i que un jorn quan també en el Més Enllà
com ell les comprèn ara, compendrem.
Passà l'esglai... Sota la terra dura
hi resta el cos, la vana vestidura,
i el cor — així jo ho sento — bat de nou
tranquilitzat i ferm. La pau el mou
oïnt la veu secreta de l'amic
que diu: Vina, company, vina on estic
que els Somnis incubats en el passat
els veig, els palpo, els tinc entorn de mí,
mon esperit els copsa i els frueix...
Oh company, vina ací:
Els somnis per a mí són realitat...
.....
Si jo pogués com tu dir el mateix...

J. CALZADA CARBO

Desembre, - - 1925.»

* * *

Si la música és esperit, és vida, Juli Garreta
romandrà amb nosaltres, per recordar-nos la
bellesa per mitjà de les seves composicions, i
l'estimació a una terra i a un treball en la seva
vida exemplar.

GIL BONANCIA